

НОВИНИ

Володимир Бондаренко привітав Віталія Кличка з обранням на посаду Київського міського голови

«Шановний

Віталію Володимировичу!

Вітаю Вас із обранням на посаду Київського міського голови. Висока довіра громадян, яку Ви отримали на виборах, свідчить про бажання киян відтворити повноцінне самоврядування в столиці та припинити негативні процеси в більшості сфер життя міста, які склались за останні роки.

Висловлюю надію на Вашу ефективну і результативну роботу на посаді очільника міста та впевненість у підтримці новообраної Київради», — зазначив у вітальному слові голова КМДА Володимир Бондаренко.

Проведення особистого прийому громадян головою КМДА у червні

Відповідно до Порядку організації та проведення особистого прийому громадян, голова КМДА Володимир Бондаренко у червні прийматиме відвідувачів у приміщенні Шевченківської РДА (вулиця Богдана Хмельницького, 24) щоп'ятниці з 9.00 до 13.00.

Киян запрошують на ярмарки

Як повідомили «Хрещатику» в управлінні внутрішньої торгівлі та побуту, 31 травня в місті відбудуться ярмарки. Зокрема в суботу торгуватимуть в Голосіївському районі на вул. Маршала Конєва (у межах вулиць Вільямса та Ломоносова); в Деснянському — на вул. Сабурова (у межах вулиць О. Бальзака та Закревського), вул. Шолом Алейхема; в Дніпровському — на бульв. О. Давидова, 2-12; в Оболонському — на вул. Л. Гавро, 1-9; в Печерському — на вул. Німанській, 3-7; в Подільському — на просп. Московському (біля Куренівського парку); в Святошинському — на вул. Академіка Кіпріанова; в Соломянському — на просп. Комарова, 28 (у межах просп. Комарова та вул. Чумака); в Шевченківському — на вул. Подвійського, 2-12.

У столиці вручили мистецьку премію «Київ»

■ Переможці отримали дипломи, нагрудні знаки і грошові винагороди

Премію "Київ" імені Анатолія Москаленка відзначили журналіста-публіциста Сергія Шевченка, який досліджує радянську історію України

Традиційно з нагоди святкування Дня міста пройшла церемонія нагородження лауреатів мистецької премії «Київ». Кращих діячів відзначили у семи номінаціях — це література, кіномистецтво, музична композиція, журналістика, театральне образотворче і народне декоративне мистецтво.

Марія КАТАЄВА | «Хрещатик»

МИСТЕЦЬКА премія «Київ» започаткована 2001 року і вважається другою за значенням нагородою в Україні після Національної премії імені Тараса Шевченка. Відзнака підтримує кращії здобутки митців Києва, які є гордістю національної культури. Цьогоріч переможці отримали дипломи, нагрудні знаки і суттєві грошові премії розміром 25 тисяч гривень. Нагорода для більшості з них — визнання містом їх професійної творчості, а також стимул для подальшої роботи. Вручав премії лауреатам у Музеї історії міста Києва голова КМДА Володимир Бондаренко. «Передусім хочу подякувати митцям, що попри всі труднощі сьогодні, які переживає наша батьківщина, продовжува-

ли створювати нове надбання української культури, — відзначив він. — Бажаю, щоб натхнення супроводжувало вас і в майбутньому, аби примножувались здобутки культури і мистецтва столиці України».

У галузі кіномистецтва премію «Київ» імені Івана Миколайчука отримав Дмитро Томашпольський, автор сценарію і режисер документального фільму «Лариса Кадочникова. Автопортрет». До речі, цей же фільм став кращою неігровою стрічкою року за версією Національної спілки кінематографістів України. «Люди мають побачити, якою насправді є Лариса Кадочникова, яка виступила співавтором картини, — впевнений режисер. — У Парижі за кілька годин

вона намалювала три автопортрети, до речі, зараз її роботи виставлені в Будинку актора. Після участі у кінофестивалях ми плануємо зайнятися і дистрибуцією стрічки». Премією «Київ» імені Анатолія Москаленка відзначили журналіста-публіциста Сергія Шевченка — за збірник «Розвіяні міфи» (2011), серію публікацій «Київ Золотоверхий», «Свідомий киянин», книгу «Соловецький ревієм» (2013). «Остання є підсумковою роботою за 20 років дослідницької діяльності і розповідає про визначних історичних особистостей, таких як Курбас, Куліш, Підмогильний, які у 1920-30-ті роки були ув'язнені на Соловецьких островах, — говорить публіцист. — Це час червоного терору, коли нищилося все українське. Треба пам'ятати, якою ціною було здобуто нашу незалежність і нагадувати, що було в часи червоної імперії, бо і сьогодні імперська політика призводить до страждань українців».

Премія «Київ» імені Артемія Веделя у галузі музичної композиції дісталася Ірині Алексійчук. «Отримала відзнаку за кантату-

містерію «Колискові очерету» для хору і симфонічного оркестру, яка вже звучала на фестивалях, — розповіла вона. — Виросла в родині концертмейстерів, тож музику для хору мені створювати звично. Кантату написала на вірші моєї подруги, чудової авторки Олени Степаненко».

Валентині Корнієнко, яка спеціалізується на виготовленні етнографічної та авторської ляльки, вручили премію «Київ» імені Сергія Колоса у галузі народного декоративного мистецтва. Премією у галузі літератури імені Євгена Плучника нагородили поетесу Ганну Чубач за збірку «Радість висоти» (2012). У галузі театрального мистецтва премію «Київ» імені Амвросія Бучми дали народній артистці України Галині Яблонській за роль Олеси Богданівни у виставі «Самотня леді» театру Івана Франка. А премію імені Сергія Шишка у галузі образотворчого мистецтва здобув живописець і монументаліст Володимир Недайборщ за твори «Спас», «Богородиця з немовлям» (2011), розпис в інтер'єрі «Триумф гармонії» (2012) ■

Спробувати на смак український герб

Фото www.k.com

За останніх півроку українці стали як ніколи патріотичною і гордою за своє коріння нацією. Синьо-жовті кольори стали прикрасою назв міст, сіл та багатьох будівель. Вишиванки, які раніше користувалися попитом тільки серед туристів, тепер можна побачити мало не на кожному третьому киянині. Все патріотичне стало модним і популярним. Столичні винахідники не оминули можливості забарвити й київські солодощі.

Так, у міських кіосках з'явилися патріотичні льодяники. Цукерки на паличках розфарбовані в кольори українського прапора й прикрашені гербом.

Купити такі солодощі можна майже скрізь, діляться жителі Києва в соцмережах. Патріотичну цукерку купують як для сувеніру, так і для солодкої розради, але через занадто яскраві барвники язик і губи також можуть стати «патріотично розфарбованими».

Помста по-столичному

Фото www.dzinfo.net

Кияни не втомлюються красиво жартувати над порушниками порядку, особливо якщо ті з'являються у їхньому дворі та шкодять сусідам. Сподіваємось, таке покарання стане прикладом і для інших дорожніх шкідників.

В одному зі спальних районів столиці за неправильно та незручно припарковану автівку водія покарали, заблокувавши автомобіль сміттєвими баками.

Виявилось, що іномарка вже не вперше перекриває дорогу сусідам та проїзд до баків сміттєвозу.

Крім того, місцеві мешканці пишуть, що сміттярі, проїзду яких заважають неправильно припарковані автомобілі, подекуди вішають на дзеркала автомобілів... жіночу білизну.

Кияни зможуть відчутися героями шекспірівського роману

Тепер столичні романтики мають можливість уявити себе героєм шекспірівського роману просто в центрі рідного міста.

В київському Ботанічному саду імені Гришка висадили чотири сорти троянд, згадуваних у творчості англійського поета і драматурга Вільяма Шекспіра.

Містяни можуть вільно відвідати Сад троянд і помилуватися тридцятьма видами прекрасних рослин. Він має надзвичайну архітектуру – виконаний у вигляді геометричного малюнка та розміщений на площі у три з половиною гектари.

Там можна побачити трояндові кольори від білого до темно-рожевого і червоного, які заповняють увесь сад своїм ароматом. Зараз тут квітнуть паркові троянди, зокрема родоначальник цих рослин – перська троянда жовтого кольору. За півтора-два тижні тут розцвітуть і чайно-гібридні квіти.

Квиток до ботанічного саду коштує 20 гривень для дорослих і 10 – для дітей. До розарію вхід вільний.

Улюблені міські пляжі врятовують від спеки

Неймовірно теплий травень у Києві проковує містян на відкриття пляжного сезону. Сезон відпусток вже «на носі», й багато хто починає мріяти про море та планувати відпочинок, а поки трудові будні нас не відпускають, залишається охолоджуватися від травневої спеки на улюблених столичних пляжах.

Санітарно-епідеміологічна служба провела огляд київських пляжів та погодила список безпечних для купання. На сьогодні зони відпочинку мають паспорти з дозволом на діяльність, відкриті й готові для відвідувачів.

Вже відкриті київські пляжі Венеція, Дитячий, Передмістна Слобідка, Золотий, Веселка, Водограй, Молодіжний, Пуща-Водиця, Вербний, Центральний.

Та, на жаль, у столиці ще залишилися місця, на яких поки що купатися не дозволяють. Зокрема це такі: в Голосіївському районі – ставки Дідорівські, ставки Голосіївські в парку ім. Рильського, ставки Мишоловські, ставки житлового масиву Теремки-2.

В Дарницькому районі – озеро Нижній Тельбін, озеро Вирлиця, затока Комунист, затока Берковщина, водойми на просп. Бажана (3 водойми), озеро Пономарівське, озеро Нєбриж, озеро Тягло, озеро Мартишів, озеро Підбірна, озеро Гарячка, озеро Заплавне, озера в парку Партизанської Слави.

У Деснянському районі – озеро Алмазне, а також відкритий канал-водовідвід вздовж вул. Закревського (6 водойм).

У Дніпровському районі – озеро Бобровня, озеро Гнилуша, озеро Кругле, озеро Берізка (Гідропарк), Русанівський канал, Північно-Дарницький меліоративний канал (парк Перемоги).

В Оболонському районі – система штучних озер Опець (6 озер), затока Вєрблюд, озеро Центральне.

У Святошинському районі – озеро Віра на вул. Зодчих, ставок № 15 на річці Нивка на вул. М. Ушакова, водойма на вул. Булгакова.

У Солом'янському районі – ставок у смт Коцюбинське, ставок на вул. Прилужній, ставок на річці Нивка на вул. Трублаїні; ставки на річці Нивка селища Жуляни (3 водойми), ставки Совські (3 водойми), ставки в балці Проня (3 водойми), ставок у парку Відрадиний.

У Печерському районі – озеро Видубицьке, озеро Либідське.

У Подільському районі – озеро Курєнівське, озеро Сирецьке, озеро Дубки, озеро Синє, озеро Петровське, ставки на Хуторі Шевченка.

У Шевченківському районі – ставки в парку «Нивки» (6 об'єктів).

Легендарні київські екскурсії

Фото www.visitkyiv.ua

Київ – чудове зелене місто з величезною кількістю історичних пам'яток, якими проводять надзвичайні екскурсії. Але, на жаль, видатними місцями частіше цікавляться саме туристи, які приїждять до Києва. А заклопотані кияни здебіль-

шого не мають достатньо вільного часу, та й багато хто про існування таких цікавих місцинок навіть і не здогадується.

Столичні волонтери вирішили створити туристичний сайт, на якому розповіли про визначні пам'ятки Києва з історичної точки зору. Сайт ухвалено зробити трьома мовами – українською, англійською та російською. На інтернет-сторінці VisitKyiv.ua можна відкрити для себе цілі маршрути середмістям. Наприклад, це Поділ, один з найстаріших районів, де в 16 столітті був центр Києва. На екскурсіях Подолом можна до того ж почути захопливі історії про широко згадуваних у народних переказах і літературі київських відьом.

«Сайт був створений нами на волонтерських засадах. Метою проекту є популяризація Києва як нової столиці, що буде відкрита для всього світу. Сьогодні в Україну прийшла війна. Кількість туристів у місті різко скоротилася. Але життя рано чи пізно перемаже, а наша столиця – розквітне!» – говорить керівник проекту Денис Семигін.

Головна ідея – розкрити киянам та гостям міста провідні маршрути в центрі столиці, якими можна рухатися, щоб побачити центральні київські пам'ятки.

Столична ворона-інтелігентка

Фото www.gazeta.ua

У Києві вже стала традиційною поява скульптур, які не лише милують око, а й мають свою унікальну історію. Так, у сквері на перетині вулиць Олєса Гончара та Великої Житомирської оселилася ворона-інтелігентка. Подружка сови-інтелігентки відлита з бронзи, автором композиції є киянин Костянтин Скрытський. Виготовляти ворону скульптор почав ще в січні цього року – і ось вона вже радує киян та змушує їх шикуватися у черги, аби зробити фото на пам'ять.

«Ворон символізує інтелігенцію, яка має владу і вміє розумно нею розпоряджатися. Цей ворон – особливий київської інтелігент, який увібрав у себе мудрість багатьох поколінь і зберіг розсудливість і точність в оцінці дійсності», – розповів пан Скрытський.

Зовсім нещодавно в Києві також відкрили скульптуру сови-інтелігентки. А ще в столиці мешкає інтелігентний бронзовий зимородок – птах, який стоїть на бетонному постаменті з паличкою під крилом, схиливши голову.

У місті відбудеться фестиваль видів спорту та столичних ДЮСШ

1 червня (з 11.00 до 16.00) на території НСК «Олімпійський» пройдуть масові спортивні заходи серед дошкільнят «Веселі старті» з нагоди Міжнародного дня захисту дітей.

Як зазначили в управлінні сім'ї, молоді та спорту, в рамках свята відбудеться презентація низки видів спорту та спортивних активностей (як-от гирьовий спорт, бойові мистецтва, кінний спорт тощо), проведення велогонки для найменших учасників (3–11 років), показові виступи спортсменів та колективів, майстер-класи, естафета. Запланована також концертно-розважальна програма. Загалом на заході буде презентовано 20 олімпійських та не олімпійських видів спорту: велоспорт, гирьовий спорт, кінний спорт, ушу, кунг-фу, стрільба з лука, хортинг, козацький двобій, спортивна аеробіка, спортивна акробатика, легка атлетика, танцювальний спорт, самбо, боротьба на поясах, петанк, джиу-джитсу, дзюдо, фрі-файт, роликовий спорт, стронгмен. Захід проводиться під патронатом КМДА, Міністерства молоді та спорту України спільно зі Всеукраїнським центром фізичного здоров'я населення «Спорт для всіх».

Не повернулися, але знайшлися

У селищі Калинівка Васильківського району відбулося урочисте перепоховання п'яťох невідомих бійців Радянської армії

Останки воїнів були знайдені пошуковими групами на території селища. Панахиду за загиблими провели у місцевому парку Слави, де діяла фотовиставка пересильного табору для радянських військовополонених, який знаходився на території Васильків-1 (нинішня Калинівка), підготовлена Міжнародною асоціацією дослідників фортифікації «Цитадель», та була розгорнута виставка зброї, амуніції та інших знахідок часів ВВВ. А потім — військова реконструкція подій 1941 року, підготовлена Калинівським гвардійським військово-історичним клубом за участі клубів військово-історичної реконструкції Києва та столичної області: «Вертикаль» (смт. Бишів), «Корчагінець» (м. Боярка), «Цитадель» (м. Київ).

Наталія ПЛОХОТНЮК | спеціально для «Хрещатика»

Концтабір німці розмістили на території колишньої МТС

... Їхні останки були знайдені у 2012 році на городах, які йдуть уздовж головної дороги прямо навпроти того місця, де був в'їзд у концтабір. У бійців не було при собі жодних металевих предметів, завдяки яким можна було б знайти їх за допомогою металодетектора, і тому їх виявлення фахівцями-пошуковцями прирівнюється до неймовірної, виняткової події.

А все почалося з розмови зі старожилом села Анатолієм Дмитровичем Бельченком, який народився і все життя прожив у Калинівці (тоді це було невеличке селище в кілька десятків будинків, які обліпили залізничну станцію «Васильків-1» — власної назви воно не мало). Анатолій Дмитрович на сьогодні — єдиний живий свідок існування табору військовополонених у Калинівці. Інших, на жаль, не залишилося. Недивлячись на те, що в далекому 41-му йому було всього 7 років, чоловік добре і чітко пам'ятає ті події. Він пригадав, як прокинувся 22-го червня рано-вранці від того, що прогрімів страшною силою вибух, потім інший, від якого його з ліжка скинуло на підлогу. Того ранку на залізничну станцію було скинуто близько семи бомб. Коли вибухи стихли, маленький Анатолій вийшов на вулицю... Станція пала, біля будинку лежала половина вагона, всюди були розкидані розірвані на частини люди: руки, ноги. З дерев звисали обривки одягу та людські нутрощі. Ця страшна картина назавжди в'їлася в пам'ять Анатолія. Тоді, на його думку, загинуло не менше 200-300 чоловік, переважно військових, які чекали відправки. Пам'ятає Анатолій Дмитрович колони наших полонених солдатів, нескінченні вервечки замучених, поранених людей, що тягнуться з округи в табір і з табору на залізничну станцію. Пам'ятає розстріли, людські умови утримання полонених — що вони їли й пили, згадав і про солдатиків, яких закопали на цих городах. Скільки таких ям навколо, скільки в них загублених людських життів — не знає ніхто.

Чоловік з боєм згадає, як німці гнали полонених солдатів і розстрілювали їх просто так, заради

забавки, за те, наприклад, що змучений боець упав, нахилився до калюжі, щоб напиться води, нагнувся, щоб узяти картоплину чи шматок хліба, які кидали бранцям люди...

Концентраційний табір німці розмістили на території колишньої МТС, обтягнули густим колючим дротом і обкопали канавою завглибшки майже в людський зріст (залишки дроту й канави було знайдено пошуковцями на людських городах). У цих канавах фашисти тримали комуністів, комісарів, офіцерів і тих, хто в чомусь провинився. «Те, що всі полонені табору були смертниками, я зрозумів значно пізніше, — говорить Анатолій Дмитрович. — Живими з тих канав не виходив ніхто. Люди в канавах стояли щільно один біля одного, хто по коліно, хто по груди, а хто й по шию у воді. Вони кричали, плакали, стогнали, вили, лялися між собою. Була дуже холодна осінь... Хтось падав у канаву і конав там, страшно виючи, хтось просто захилювався у воді, хтось не витримував катування й кидався на колючий дріт... Труп падали назад, у канаву. Якщо полонений ставав на труп побратима по нещастю, аби бути вищим і не захлинутися, його розстрілювали.

Щодня у величезній ямі за табором ховали 150-200 померлих

Стрільянина в таборі була постійною. Годували полонених один

раз на добу, наливаючи кипляче вариво в пілочки, каски або прямо в руки, обпікаючи їх до кісток. Того, хто розтуляв долоні й виливав гарячу жижу на землю, конвоїри били кийками по голові. Я пам'ятаю, як одного разу побачив біля паркану табору групу голих людей. Я трохи злякався й запитав в одного дядька, який стояв у канаві: «А що це за люди? Чому вони голі?». «То не люди, то жида», — пролунало у відповідь. Я дуже здивувався: як це — не люди? Адже вони такі ж самі, як і ми».

Дідусь згадає, як у величезній ямі за табором ховали померлих. За день — десь 150-200 чоловік. Їх роздягали догола, одяг приносили у табір і ділили між військовополоненими.

У селищі німці повісили оголошення, що якщо хтось із місцевих мешканців упізнає серед полонених свого родича, то може забрати його додому. Одна жінка попросила хлопчика, аби він пішов до табору й сказав комусь із полонених, аби той «упізнав» жінку. Так вдалося врятувати кількох молодих солдатиків. З жахом згадає старий чоловік, як полонених битком набивали у вагони, потім вагони закривали й відвозили на кілька кілометрів від станції й залишали стояти на коліях, поки люди не вмирили в страшених мукках. Кажуть, що нелюдське виття було чути дуже далеко.

Від розповідей свідка страшних подій мороз іде по шкірі й волосся на голові стає дибки.

Анатолій Бельченко казав, що

Калинівським гвардійським військово-історичним клубом за участі клубів Києва та області була підготовлена військова реконструкція подій 1941 року

Панахиду за загиблими провели у місцевому парку Слави

після звільнення Києва на місці концтабору люди поставили три хрести, але потім їх хтось зрівав.

Ентузіасти-пошуковці відновлюють історичні події

Спогади Анатолія Бельченка записав керівник Міжнародної асоціації дослідників фортифікації «Цитадель» Павло Нетьосов. Пошукові роботи триватимуть. Зараз ведеться активний архівний пошук. Знайдено згадку про цей концтабір у книзі пошуковця-ентузіаста Олександра Кузіна «В небі і на землі», де автор на підставі опитування кількох живих тоді свідків розповідає про деякі братські могили, про розміри табору та розмірковує про те, що лише в цьому печлі загинуло близько двох тисяч наших солдат.

Як зазначив дослідник, на місці табору після війни було п'ять братських могил. Але в 1964 році керівництво Кожухівського радгоспу, створеного на місці МТС (і, звісно, табору), вирішило бульдозером зрівняти могилу з землею. Така ж доля і другої могили, на якій був пам'ятник і металева огорожа (тепер там — дорога й автостоянка). На місці ще трьох могил — житлові будинки і місцева школа.

Ось так і живемо на кістках... Але пам'ять й історична справедливість мають перемогти. А відновлюють її ентузіасти-пошуковці.

... П'ять червоних трупів з останками бійців Київського укріпрайону — багатостраждальних захисників Києва — вирушили в останню дорогу до братської могили селища Калинівка.

А у парку Слави розгортається військова реконструкція бою за визволення від фашистських окупантів населеного пункту на підступах до столиці влітку 1941 року.

... Біля озера палають величезні цифри: «1941». Підрозділ Червоної армії, виснажений кровопролитними боями, відступає

до Києва. За ними в обозі йдуть біженці — жінки й діти, які не хочуть лишатися під ворогом. Червоноармійці займають оборону, розгортають польовий шпиталь, налагоджують зв'язок. Жінки й діти облаштовують примарний побут у покинутій хаті на околиці села. Зненацька війська вермахту вриваються в населений пункт. Зав'язується бій. Свистять кулі, тарахотить кулемет, вибухають гранати, першу атаку ворога відбито... Невеличкий вцілілий загін моряків Дніпровсько-Пінської флотилії на саморобному плоту форсує річку і приєднується до червоноармійців. Німецькі війська, зібравшись із силами, знову йдуть у наступ. Вони захоплюють у полон жінок, дітей і двох поранених бійців РСЧА, яких розстрілюють на очах у мирного населення. Виштовхавши полонених з хати, фашисти шикують їх у колону й женуть на позиції радянських бійців. А самі, прикрившись беззахисними людьми, як живим щитом, ідуть в атаку. Вищать і плачуть перелякані діти, кричать, моляться, співають жінки, намагаючись врятувати своїх пташенят... Радянські війська змушені відступити. У димовій завісі бранцям вдається втекти. Червоноармійці йдуть у наступ. Падають і стогнуть поранені й убиті... жорстокий рукопашний бій... санітарки ледь встигають виносити з поля бою бійців, тарахотить кулемет. Прицільно стріляють снайпери — кулі, не наче горобчики, стрибають у куряві... Прямо під вогняним шквалом у польовому шпиталі кипить робота: медики роблять перев'язки й операції, закриваючи собою поранених... Ворога розбито!... Цей бій закінчився перемогою Радянської армії. А попереду були ще чотири свинцевих, порохових і кривавих роки. І була Перемога!

Гарно й правильно співає Наталія Бучинська: «Перемога, свята Перемога! Це твої, Україно, сини! Де була б ти, сьогодні, Європо, де була б ти, якби не вони?!» ■

Молодіжна збірна України зіграла внічию з хорватами

Вітчизняна команда продовжує відбір до Чемпіонату Європи-2015

У матчі відбіркового турніру першості Європи 2015 року молодіжна збірна України з футболу (U-21) зіграла внічию у Загребі зі збірною Хорватії – 1:1. Обидва м'ячі були забиті у другому таймі. Спочатку на 56-й хвилині півзахисник «Спліта» Анте Ребич відкрив рахунок. Але через 6 хвилин після проведеної наставником українців Сергієм Ковальцем заміни Володимира Костевича на Євгена Непляха хавбек луганської «Зорі» Руслан Малиновський заробив штрафний удар, який сам же і реалізував.

Олександр ПИРЛИК | «Хрещатик»

Збірна України зберегла гарні шанси на потрапляння у фінальну частину континентальної першості 2015 року

НАПЕРЕДОДНІ поєдинку проти команди Хорватії, головного конкурента в боротьбі за перше місце, ситуація в 5-й групі склалася таким чином, що лідером була збірна Хорватії, яка мала в своєму активі 15 очок після 6 матчів. Збірна України з 6 пунктами після трьох матчів розташовувалась на 3 місці, проте так само, як і Хорватія, зазнала єдиної очкової втрати. Тож саме очне протистояння багато в чому мало стати вирішальним.

До Хорватії наші хлопці поїхали з твердим наміром реабілітуватися за домашню поразку в першому матчі і зберегти шанси на продовження боротьби за путівку в фінальну частину Чемпіонату Єв-

ропи. У першому таймі хорвати повністю виправдали очікування – вони діяли трішки швидше і небезпечніше, що кілька разів призводило до небезпечних ситуацій біля воріт динамівця Максима Ковалю. В одному з епізодів лише попередження прийшло на виручку нашої команди після пострілу Періци, хоча варто відзначити і голкіпера нашої національної збірної, адже він двічі рятував ворота від неминучого голу.

Як виявилось, основні події відбувалися вже після перерви. У дебюті другого тайму гарну можливість відкрити рахунок мав Кулач, який класно приклався зі штрафного – м'яч лише трішки розми-

нувся з рамкою воріт суперника. А через кілька хвилин наші хлопці пропустили. Справжнім провалом в обороні української збірної скористався Ребич, який точним ударом замкнув флангову передачу Врсалько.

На щастя, підопічні Сергія Ковальця дуже швидко відновили паритет. Хорвати дуже прохолодно поставилися до атаки нашої команди і випустили з уваги Малиновського, який з лівого флангу увірвався в штрафну і пробив у дальній кут – 1:1. Пропущений м'яч, схоже, сколихнув нашу команду, і всі кинулися вперед. На 66-й хвилині пані Фортуна знову повернулася до українців обличчям, коли Коваль відбив найважчий постріл П'яца, а добивання Ребича прийняла на себе стійка воріт.

Серія замінів трохи збила атаку-

ючий запал хорватів, але в кінцівці зустрічі гостям знову довелося відбиватися, і якби не впевнені дії Максима Ковалю, то навряд чи українська збірна могла б розраховувати на очки в Загребі. Зокрема на 87-й хвилині нашому воротареві вдалося відбити небезпечний постріл Врсалько у ближній кут, який зобов'язаний був завершитися голом. А фінальний свисток зафіксував нічию – 1:1.

На жаль, реабілітуватися за поразку у Львові нашим хлопцям не вдалося, проте нічию в Загребі можна сміливо назвати хорошим результатом, якщо враховувати хід гри. Тим більше, що у команди Сергія Ковальця залишаються хороші шанси вийти з групи, от тільки втрачати очки більше не бажано. Свій наступний матч відбору Україна проведе 4 червня в Ліхтенштейні ■

вільна боротьба

Українці завоювали чотири нагороди на міжнародному турнірі

На Міжнародному турнірі з вільної боротьби пам'яті Алі Алієва, який пройшов у Махачкалі (Росія), українці завоювали чотири медалі. Срібні нагороди здобули Титал Джафарян (65 кг) та Андрій Квятковський (70 кг). У ваговій категорії 125 кг боролися відразу три співвітчизники, двоє з яких стали бронзовими призерами – Ален Засеев та Олександр Хоцяновський.

спортивне життя

У спортивному клубі «Браво» провели відкритий урок з художньої гімнастики

У спортивному клубі «Браво» Центру фізичного здоров'я населення «Спорт для всіх» Деснянського району, який знаходиться по вулиці Радунській, 18, пройшов відкритий урок з художньої гімнастики для батьків. Захід став підсумковим заняттям навчального року. У відкритому уроці взяли участь вихованки першого, другого та третього років навчання під керівництвом заслуженого тренера Тетяни Виноградової, тренерів Ірини Пелюхні та Аліни Яценко. Художня гімнастика – прекрасний вид спорту, який поєднує в собі грацію та красу. Це ще раз продемонстрували юні гімнастки, виконавши складні вправи з булавами, м'ячами, стрічками, обручами та скакалками.

легка атлетика

Вітчизняні триатлоністи тріумфували на етапі Кубка Європи

На історичному для українського спорту етапі Кубка Європи з триатлону, який вперше відбувся в нашій країні, а саме у Дніпропетровську, вітчизняні спортсмени здобули повний комплект нагород. Першою про серйозні наміри збірної України заявила Юлія Єлістратова. Спортсменка стала переможницею жіночих змагань європейського Кубка у спринтерській гонці. Ще одна наша співвітчизниця Олександра Степаненко завоювала «бронзу». У змаганнях серед чоловіків всі три місця на п'єдесталі пошани посіли українці. Найкращий результат показав Єгор Мартиненко, на другій сходинці розташувався Сергій Кохан, а замкнув трійку лідерів Данило Сапунов.

Олександр Долгополов припинив боротьбу на «Roland Garros»

Продовжити виступи на престижному турнірі українцю завадила травма

Перша ракетка України Олександр Долгополов завершив свій виступ в одиночному розряді турніру серії «Великого шолома» на Відкритому чемпіонаті Франції. Сіяний під 20 номером, наш тенісист не зміг здолати опір іспанця Марселя Гранольєрса, який займає 39 позицію у рейтингу АТР. Впевнено перемігши у стартових двох сетах, Олександр Долгополов втратив усю свою перевагу в наступних, що призвело до поразки. Українець поступився супернику з рахунком 2:3.

Олександр ПИРЛИК | «Хрещатик»

У **ДРУГОМУ** колі престижного тенісного турніру «Roland Garros» Україна втратила останнього представника у чоловічому розряді. Поразка Олександра Долгополова у очному протистоянні з досить нескладним суперником приголомшила не лише

вболівальників, а й самого спортсмена. Особливо, коли переглянути перебіг подій на корті. Перші дві партії пройшли при повному домінуванні українця. Олександр Долгополов повів у рахунок – 6:1, 6:3, і коли до загальної перемоги залишалося ви-

грати сет, у грі вітчизняного спортсмена щось змінилося не в найкращий бік.

В наступних трьох сетах перша ракетка України помітно здала у швидкості, чим і скористався суперник. Важко уявити, але у наступних

трьох партіях наш тенісист спромігся взяти лише 5 геймів. Очевидно, що така втрата концентрації не могла з'явитися нізвідки. І, як виявилось згодом, причиною поразки стало травмування. Про це заявив сам Олександр Долгополов. «Прошу вибачення у своїх вболівальників. На жаль, на початку 4 сету я зазнав пошкодження. Сподіваюсь, воно буде не таким серйозним і я зможу взяти участь у турнірах категорії «Queen's Club», – зазначив спортсмен.

Таким чином, на турнірі у Франції єдиною, хто представляє Україну, залишилася Еліна Світоліна. У другому колі її чекає серйозна опонентка в особі сербки Ани Іванович ■

По той бік музейного життя

Традиції та новаторство Шевченкового простору

Після реконструкції Національний музей Тараса Шевченка знову відкрито для всіх охочих. «Хрещатик» вирішив зазирнути «за лаштунки» і дізнатися, чим живе музей зараз, що в ньому змінилося і яким бачать його співробітники.

Наталка КОВАЛЬ | спеціально для «Хрещатика»

ПЕРШИМ, чим нас зустрічає Національний музей імені Тараса Шевченка, є сама будівля. Вона належала відомому українському цукрозаводчику і меценатові Миколі Терещенку, який разом з архітекторами Петром Федоровим і Ромуальдом Тустановським перетворили її на палац у стилі італійського Ренесансу. Під час революції 1917 року родина Терещенків була вимушена емігрувати, а їхній дім експропріували.

Після війни будинок передали Державному літературно-художньому музею Т. Г. Шевченка, який офіційно відкрився 24 квітня 1949 року. До Шевченкового ювілею відбулася реконструкція — здійснили ремонт фасадів і внутрішніх приміщень, змінили систему опалення і кондиціонування й, що чи не найпримітніше для всіх відвідувачів, перенесли вхід до музею із боку внутрішнього дворика. Там побудували атриум, який з'єднує головний корпус музею з флігелем для наукових співробітників. Лунали суперечки про його доцільність. Утім, варто визнати, що новобудова виконує низку практичних функцій — захищає музей від опадів, розвантажує вестибюль від першого прийому відвідувачів (каси, гардероб, вбиральні, навіть комунікації — все тут). Також це дуже світле і затишне місце для зустрічей. Хоча в музеї головне — не стіни, а те, що за ними знаходиться, і люди, які там працюють.

«Провідники» в історію

Певно, найважливіший для відвідувачів працівник музею — екскурсовод. Саме він забезпечує зв'язок між гостем і музеєм. «Екскурсійний відділ у нас один, але коли багато відвідувачів, то проводять екскурсії всі наукові співробітники музею», — розповідає керівник відділу Ольга Косицька. — Пік відвідуваності припадає на початок навчального року й до середини листопада, а потім знову з лютого-березня (Шевченківські дні) і до травня. Влітку спокійніше. Після реконструкції людей стало значно більше — це пенсіонери, школярі, молодь, багато родинних екскурсій вихідного дня».

Найчастіше відвідувачі запитують про приватне життя Шевченка: чи були в нього коханки і діти, що він полюбляв їсти-пити, яким був за характером. «Дуже неприємно, коли люди послуговуються неперевіреною інформацією, а не звертаються до фактів», — продовжує пані Косицька. — Хоча це можна зрозуміти й поставитися поблагливо, головне, що Шевченко не бай-

дужий і викликає інтерес». До речі, в музеї раніше була театралізована екскурсія «Музи поета», яка мала шалений попит, тому її планують відновити.

«Чимало відвідувачів старшого віку не уявляють Шевченка молодим, і в музеї дуже дивуються. Вони чомусь думають, що він одразу народився з вусами, в шапці й кожусі», — жартує екскурсовод. Між іншим, Шевченко не вбирався так щодня, то, радше, була тогочасна петербурзька мода і спосіб повернути увагу. В товаристві він вирізнявся хорошими манерами, хоча був простим і дуже відкритим у спілкуванні. Його любили діти — він завжди пригощав їх смаколиками, часто витрачаючи на це останні гроші. А ще полюбляв купувати пташок у клітках і випускати їх на волю.

Робота екскурсовода специфічна, адже часто доводиться імпровізувати. «Треба бути і артистом, і психологом, і філологом, й істориком», — говорить екскурсовод Тамара Дворниченко. — Виходячи до групи, треба знати, хто саме перед тобою — медики, архітектори, військові, — щоб зацікавити саме цю аудиторію». Особливої уваги потребують діти. «З ними головне бути щирим, — впевнена Ольга Косицька. — Діти дуже безпосередні. Якось запитали: «Чи не болять у вас рот так багато говорити?». І тут же ділиться професійним секретом: коли сідає голос, треба покласти до рота трошки солі — так легше буде розмовляти.

Святая святих музею

«Фонди — це кухня музею, без фондів музею немає», — говорить головний зберігач музею Юлія Шиленко. Фонди почали формуватися чи ще не за життя Шевченка — друзі зберігали колекцію його робіт. Згодом, 1938 року, коли готувалася величезна шевченківська виставка, збирали всі твори, які в кого були. Опісля було прийнято рішення не роздавати речі, а створити музей Шевченка. Але почалася війна, й експонати евакуювали до Новосибірська, потім до Уфи. На день відкриття музею 1949 року фонди становили всього 6 тисяч предметів, а співробітників, які опікувалися ними, було лише двоє.

Нині у фондовому відділі працює 11 співробітників. Один напрямок роботи — облік, зберігання, переміщення експонатів, інший — зберігання і реставрація фондів. «Вологість, температура, світло — все дуже шкодить експонатам», — ділиться Юлія Шиленко. — Шкода світла найбільша — відбувається не лише фізичне вицвітання

Фото Олексія ІВАНЮКА

паперу, а й фотохімічні зміни в молекулах матеріалу. Для живопису помірно освітлення потрібне, інакше шар олії почне тьмяніти. А от рукописи, офорти, акварелі, малюнки — вразливі, тому їх можна експонувати не більше ніж 3 місяці в рік сумарно». Температура діє не так згубно. Головне, аби вона була стабільною. Хоча й температура, і вологість залежать також від кількості відвідувачів — наприклад, до Дня музею, коли був наплив людей, температура підскочила.

Графіка Шевченка свого часу була відреставрована в Інституті імені Грабаря в Москві. «Роботи й досі в хорошому стані, але є один важливий нюанс: коли Павло Зайцев досліджував Шевченкіану, він 1914 року першим упорядкував малюнки, яких раніше не торкалися, і зробив опис. На деяких творах були написи рукою майстра, та під час реставрації все це зміли, і на звороті нічого не залишилося. Тому вони схожі на підробку, але є справжніми», — коментує фахівець. Живопис Шевченка реставрувався вже Київським реставраційним центром. Зараз триває співпраця з Національним науково-дослідним реставраційним центром України. «Музей не може дозволити власного реставраційного центру, хоча він необхідний. Підтяжка полотна, знепильня, очищення, закріплення шару фарби — такі дрібні роботи мають проводитись постійно», — розповідає зберігач музею.

Оригінали рукописів Шевченка знаходяться переважно в Інституті літератури. У Національному музеї Шевченка зберігається майже 99 % його творів як художника. Втім, донедавна замість оригіналів

робіт були виставлені вручну написані копії. «Почалися спекуляції, що такий музей — нецікавий для відвідувачів. Тепер, після реконструкції, ми можемо це дозволити. Треба знайти баланс між бажанням зберегти колекцію якнайдовше і не вводити в оману свого відвідувача. І зараз маємо можливість кожних три місяці оновлювати експозицію», — говорить Юлія Анатоліївна.

Кожному — свій Шевченко

Ще один важливий відділ музею, без якого він був би нецікавим відвідувачам, — це науковий. Він втілює в життя освітні й наукові програми як для дослідників, так і для пересічних відвідувачів.

«Музей має багато проектів для різних категорій», — говорить завідувач відділу Тетяна Павлівна Чуйко. — Зокрема ми розробили інтерактивну екскурсійно-гру для молодших школярів. Це складання пазлів за творами Шевченка, завдання намалювати хату, в якій він виріс, і багато іншого. Також готуємо для 6-8 класів спеціальну методичну програму «Шевченко і географія» за місцями всіх його подорожей, яку плануємо запровадити на початку навчального року. У перспективі будуть мультимедійні елементи — інфоюки в експозиції, магнітна дошка, на якій діти зможуть самостійно ставити позначки, тощо».

У музеї працює дитячий центр, де проводяться виставки, майстер-класи, соціальні проекти для інвалідів. Після реконструкції заклад обладнано ліфтами і спеціальними пандусами — тому відвідувачам з особливими потребами пересу-

ватися буде простіше. Для людей з вадами слуху чи зору музей по-ки що особливих пропозицій не надає. Зазвичай такі відвідувачі приходять групами з перекладачем, також їх хтось супроводжує з членів родини.

Заклад відкритий до діалогу. Минулого року відбулася виставка «Несподіваний Шевченко», перша в акції «Щеплення від стереотипів». Серед експонатів музейної колекції були і дуже несподівані роботи: малюнок-автопортрет Шевченка оголений (оригінал часів експедиції зберігається у відділі рукописів Інституту літератури), кілька автопортретів різних часів і твори інших художників: від «Святого Тарасія» Івана Єремєєвського до постмодерного прочитання Миколою Прокопенком. У роботі останнього Шевченко сидить в позі козака Мамає з оголеним торсом і у вінку з троянд. За словами Тетяни Павлівни, в музеї поважають канонізованого Шевченка для старшого покоління, але намагаються показати його різним.

«Людина, яка потрапляє сюди, має стати в хорошому сенсі «інфікована» Шевченком, — впевнена дослідниця. — Хочемо, щоб атриум став зоною комфорту, де проходять цікаві культурні події, діяти дискусійний клуб. Музей має стати модною територією в хорошому сенсі слова». Побувавши в музеї, поспілкувавшись із закоханими в свою справу працівниками, у цьому не маєш жодного сумніву. Музей Шевченка має всі можливості стати не просто музеєм, а великим культурним осередком — на зразок Гете-інституту чи Британської ради в Києві ■

Контроль по-європейськи

Корупцію подолає встановлення прозорих правил гри за прикладом розвинених країн

Уряд відмовився від ідеї розділення Міндоходів і зборів на податкову та митницю. Замість цього утворено Державну фіскальну службу, яка буде підпорядковуватися Кабміну через Мінфін. Також створюється Служба фінансових розслідувань, наразі проходить обговорення концепції її роботи. Однак експерти зауважують: для справжніх змін необхідні кардинальні реформи і максимальне усунення людського фактору — спілкування бізнесу з контролюючими органами має бути прозорим та обмеженим, як в усіх розвинених країнах, унаслідок чого і зловживань там менше.

Світлана МАЖУРИНА, Марта КОХАН | «Хрещатик»

Цього тижня на засіданні уряду міністр фінансів Олександр Шлапак розкритикував Міндоходів, заявивши, що відомство не робить адекватних кроків з припинення надходження на територію України товарів контрабандним шляхом і ліквідації «сірих схем» та «податкових ям», що завдають значної шкоди економіці. «Робота Міндоходів, незважаючи на категоричну вимогу прем'єр-міністра, залишається напівзакритою. Громадськість не залучена до прийняття рішень, позбавлена впливу на вирішення конфліктних ситуацій», — заявив міністр. У зв'язку з цим він запропонував 2 червня провести нараду за участю податківців і митників, які б відзвітували про роботу. Прем'єр-міністр Арсеній Яценюк підтримав цю ініціативу, пообіцявши за необхідності вжити й кадрових рішень.

Влада нова — нові й схеми

Експерти, зі свого боку, визнають, що жодних позитивних змін у Міндоходів, дійсно, поки не відбулося. «Фактично, відомство працює так, як і при Януковичі. Податківці вимагають від бізнесу платити надмірні податки, незаконно нараховують податки. А податкова звітує, що вона збрала більше податків, ніж торік, хоча ВВП падає. Загалом будь-яка реорганізація — це плутанина і проблеми зі звітами. Крім того, з'являються нові перевіряючі, які ще більше хочуть податків та доводять нові плани. Потрібно навпаки — на 10, а краще 20 років заборонити змінювати систему оподаткування. Чим частіше змінюють систему оподаткування, тим більше простору для корупції», — зазначив «Хрещатику» президент Українського аналітичного центру Олександр Охріменко.

За його словами, Майдан поламав старі корупційні схеми, які були чітко централізовані, але породив велику кількість нових. «Тепер і держслужбовці нижчих рангів намагаються брати хабарі й не бояться того, що будуть покарані. Тому бізнесу доводиться кілька разів платити хабарі, щоб вирішити питання з податками та на митниці. Рівень хабарів в 2014 році навіть зріс. Раніше працівники середньої ланки податкової боялися брати хабарі, а тепер, після Майдану, вони просто вимагають хабарі й лякають, що будуть порушувати проти бізнесу кримінальні справи. А головні керівники взагалі доводять плани щодо хабарів до своїх підлеглих і вимагають

принести необхідну суму», — розповів він.

Рівняння на європейські стандарти

Тим часом у Міндоходів заповняють, що роблять усе можливе для наведення порядку, і скаржаться на свої проблеми. «Міністерством доходів і зборів України вживаються заходи з максимальної детінізації бізнесу та руйнування схем мінімізації та ухилення від сплати податків. Як результат, державний та місцевий бюджети отримують додаткові надходження. Але поряд із цим необхідно приділити увагу такому резерву, як податковий борг», — розповів перший заступник начальника ДПП у Шевченківському районі ГУ Міндоходів у м. Києві В'ячеслав Федоров. За його словами, на цей час загальний обсяг податкового боргу розподіляється приблизно у співвідношенні 51 до 49, де 51 % — це суми податкових зобов'язань, які платники податків задекларували самостійно, але не сплатили до бюджету, а 49 % — суми несплачених податкових зобов'язань, які було донараховано підприємствам за результатами контрольної перевірки роботи.

На думку податківця, для підвищення ефективності роботи контролюючих органів необхідно на законодавчому рівні, враховуючи європейські стандарти, змінити процедуру роботи з боржником: «Якщо платник податків самостій-

но задекларував податкове зобов'язання і не сплатив його в установлені законодавством строки, погашення податкового боргу шляхом стягнення коштів з рахунків боржника повинно здійснюватися за рішенням контролюючого органу без отримання дозволу суду. Оскільки у випадку самостійного декларування податкових зобов'язань, які у разі несплати перетворюються на податковий борг, сенс звертатися з позовом до суду щодо стягнення боргу з боржника зовсім відсут-

ній. Адже самостійно задеклароване зобов'язання — це узгоджене зобов'язання, яке платник податків сам визначив і сам зобов'язався сплатити». Також він звернув увагу на доцільність запровадження інституту відповідальності власників та засновників суб'єктів господарювання, що може стати ефективним інструментом впливу на них: «У більшості розвинених країн особа, яка мала безпосередній стосунок до підприємства, що в результаті своєї діяльності мало негативну податкову історію, може бути обмежена у праві в подальшому вести підприємницьку діяльність та/або брати участь в управлінні іншими суб'єктами господарювання на певний термін. Вважаю, що для України інститут відповідальності власників та засновників суб'єкта господарювання дуже потрібен».

Прозорість і ще раз прозорість

Експерти зауважують: якщо вже згадувати про світовий досвід, то треба говорити про те, що в тій самій Європі загалом дуже чіткі правила гри для бізнесу. «Для бізнесмена там головне — вчасно зробити звіти і віддати податківцям. При цьому він нечасто спілкується із податківцями. Тому й менше зловживань та конфліктів. І найголовніше — податкова повинна довести в суді, що хтось не платить податки, а не навпаки, як у нас. На сьогодні у нас власники бізнесу і так відповідають за податковий борг. Було б помилкою вважати, що бізнес може заплатити більше, якщо

він не може спокійно працювати. Навпаки, потрібно вибудувати принципи справедливості, щоб і працівник податкової ніс матеріальну відповідальність за збитки, які він завдав бізнесу своїми діями», — каже пан Охріменко. На його переконання, потрібно не міняти податкове законодавство, а чітко обумовити процес адміністрування податків і заборонити позапланові перевірки та більше аналізувати електронну звітність, вишукуючи порушників і лише в суді доводити факт несплати податку. Це дало б можливість бізнесу спокійно працювати й при цьому дійсно стримувало б від приховування податків. «На сьогодні 95 % усіх рішень суди виносять на користь податкової. В ЄС таких рішень не більше 15 %. Це ще раз показує, що у нас корупція існує й у судах, і в податковій, і це веде до того, що бізнес умисно ухиляється від сплати податків, адже знає, що податкова порушує закон», — зазначає експерт. За його словами, щоб побороти корупційні схеми, потрібно, щоб у нас не лише бізнес прозоро звітував про свою роботу, а й податкова та митниця робили б це: «Потрібна електронна податкова і електронна митниця, де можна буде побачити, який товар і за якою ціною проходить через митницю, які його обсяги і які податки сплачено. Оце суттєво викрило б корупційні схеми. Тому що найчастіше використовують неринкові ціни та умисно дають невірну інформацію про товар, щоб мати можливість брати хабарі» ■

Довідка «Хрещатика»

На початку березня 2014 року Кабмін ухвалив рішення ліквідувати Міндоходів і зборів, підпорядкувавши утворені на базі відомства податкову і митну служби Мінфіну. Куратором податкової було призначено Ігоря Білоуса, митниці — Віталія Науменка, служби фінансових розслідувань — Володимира Хоменка. Міндоходів декларувало прагнення реформувати відомство за безпосередньої участі представників ділових кіл, що бізнес сприйняв позитивно.

У середині травня пан Науменко заявив, що за два місяці повністю викоринити корупцію на регіональних митницях неможливо, оскільки для цього необхідно підвищити зарплату співробітникам, а також провести кадрові зміни.

Пан Білоус, зі свого боку, запевняв, що всі реформи, які проводяться у податковій системі, будуть обговорюватися з бізнесом. Він виступав за недоцільність розділення Міндоходів, адже в об'єднання відомств було вкладено значні ресурси, зокрема створена об'єднана база даних, а на митниці було ліквідовано кілька департаментів, і їх функції перейшли до податкової.

У свою чергу, пан Хоменко заявляв, що створення служби фінансових розслідувань — крок до розвитку легального бізнесу, а бюджет збереже гроші за рахунок скорочення структур-дублерів (служба створюється на базі Державної фінансової інспекції, підрозділів податкової міліції, підрозділів МВС та СБУ, що протидіють злочинам у сфері економіки).

